

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

6 januari 2004

ONTWERP VAN DECREET

**tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen
inzake milieubeleid voor wat betreft de milieuaudit en tot aanvulling ervan
met een titel milieuvorwaarden**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening
uitgebracht door de heer Johan Malcorps**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jacques Timmermans.

Vaste leden :

de heren Gerald Kindermans, Jan Laurys, Erik Matthijs,
Jef Van Looy ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Dominique Guns, de
heren Patrick Lachaert, Paul Wille ;

de heer Jean Geraerts, mevrouw Marleen Van den Eynde,
de heer Frans Wymeersch ;

de heren Jacky Maes, Jacques Timmermans ;

de heer Johan Malcorps ;

de heer Jos Bex.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever,
de heren Mark Van der Poorten, Jan Verfaillie ;

de heer Louis Bril, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht,
de heren Guy Sols, Gilbert Van Baelen ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Pieter Huybrechts, Jan
Penris ;

de heren Bruno Tobback, Jan Van Duppen ;

mevrouw Vera Dua ;

de heer Herman Lauwers.

Zie :

1846 (2003-2004)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3 : Verslag over hoorzitting

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting door de minister	4
II. Algemene bespreking	10
III. Artikelsgewijze bespreking	13
IV. Eindstemming	15
Tekst aangenomen door de Commissie	17

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening besprak op 27 november en op 4 en 11 december 2003 het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid voor wat betreft de milieuaudit en tot aanvulling ervan met een titel milieuvorwaarden.

Op 11 december 2003 werd over het ontwerp van decreet een hoorzitting georganiseerd met vertegenwoordigers van het Vlaams Economisch Verbond (VEV), de Unie van Zelfstandige Ondernemers (Unizo) en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MiNa-Raad). Daarover wordt verslag uitgebracht in *Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 1846/3.

I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER

Op 27 november 2003 geeft de heer Ludo Sannen, Vlaams minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking, een toelichting bij het ontwerp van decreet.

Het ontwerp van decreet bevat twee luiken. Het regelt ten eerste het flankerende beleid ten behoeve van de toepassing van de EMAS II-verordening. Ten tweede voert het een stelsel van integrale voorwaarden in en vervangt het de bestaande versnipperde regeling voor algemene en sectorale voorwaarden door een geïntegreerd stelsel.

I.1. Wijzigingen aan de titel bedrijfsinterne milieuzorg inzake de milieuaudit (artikelen 4 tot 9 en artikel 12)

De artikelen 4 tot 9 van het ontwerp bevatten enerzijds het flankerende beleid ten behoeve van de toepassing van de EMAS II-verordening. Anderzijds bevatten ze een verwerking van het advies van de MiNa-Raad met betrekking tot de eigen decretaal verplichte milieuaudit, die vervat zit in de titel bedrijfsinterne milieuzorg van het decreet algemene bepalingen milieubeleid (DABM).

De EMAS II-verordening

De EMAS II-verordening, of voluit de verordening inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem¹ trad in werking op 27 april 2001. Een Europese verordening heeft uiteraard rechtstreekse werking. Dit belet niet dat de lidstaten een reeks complementaire maatregelen moeten treffen. Zo moeten de lidstaten onder meer de nationale erkenningsystemen aanpassen tegen uiterlijk 27 april 2002. Die complementaire maatregelen worden via dit ontwerp van decreet geregeld.

Het advies van de MiNa-Raad

Op basis van het advies van de MiNa-Raad inzake de decretaal verplichte milieuaudit, werd voor be-
gripen gekozen die het verschil met de EMAS-audit verduidelijken.

Het decreet biedt de mogelijkheid om de toepassingslast van de regelgeving te verminderen. Het biedt namelijk een basis om inrichtingen die beschikken over een milieuaudit die gelijkaardige waarborgen biedt als de decretaal verplichte milieuaudit, vrij te stellen van de verplichting om een decretaal verplichte milieuaudit uit te voeren. In eerste instantie wordt daarbij gedacht aan de EMAS-registratie. Ook de gevalideerde ISO 14001-audit komt in aanmerking voor voorwaardelijke vrijstelling van de decretale auditverplichting. Een uitvoeringsbesluit dat deze voorwaarden uitwerkt, is in voorbereiding.

I.2. Invoeging in het DABM van een titel milieuvorwaarden (artikelen 2, 3, 10 en 11)

Met de invoeging van deze titel worden twee afspraken in het regeerakkoord deels nagekomen, namelijk dat het voorontwerp decreet milieubeleid van de zogenaamde Commissie Bocken verder moest worden gerealiseerd en dat het milieuvergunningstelsel moest worden vereenvoudigd.

Het voorliggende ontwerp realiseert een omzetting van de voorstellen van de Commissie Bocken inzake algemene en sectorale milieuvorwaarden. Het legt eveneens de basis voor een stelsel van integrale milieuvorwaarden in combinatie met meldings-

¹ Verordening (EG) nr. 761/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 19 maart 2001 inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem (EMAS), Pb. L. 2001, nr. 114.

plicht. Ook hierbij werden de voorstellen van de Commissie Bocken als uitgangspunt gehanteerd.

Het decreet algemene bepalingen milieubeleid

De Commissie Bocken of de Interuniversitaire Commissie tot herziening van het milieurecht in het Vlaamse Gewest werd opgericht in 1989 en werd voorgezeten door professor Hubert Bocken van de Universiteit Gent. Deze commissie kreeg de opdracht om een voorontwerp van kaderdecreet inzake milieuhygiëne uit te werken en beëindigde haar werkzaamheden in 1995.

Op basis van het werk van deze commissie werden in de vorige legislatuur (1991-1995) een aantal voorontwerpen gefaseerd voorgelegd aan het Vlaams Parlement. De bedoeling was geleidelijk de verschillende onderdelen samen te voegen tot een basisdecreet milieubeleid. Zo werd een aanvang gemaakt met een aanbouwdecreet : het decreet algemene bepalingen milieubeleid (DABM) ². In de vorige regeerperiode werden onderdelen aangenomen inzake de doelstellingen en beginselen van het milieubeleid, de milieuplanning en milieukwaliteitsnormen en de bedrijfsinterne milieuzorg.

Deze legislatuur werd een onderdeel inzake veiligheids- en milieueffectrapportage door het Vlaams Parlement aangenomen (*Parl. St.* VI. Parl. 2001-2002, nr. 1312/1-3). Het voorliggende ontwerp van decreet vormt een verdere stap in de uitbouw van het DABM. Het bestaat uit een eerste reeks bepalingen inzake bronnencontrole, met name de bepalingen inzake milieuvoorwaarden.

Het was de bedoeling van de Commissie Bocken, en tevens ook de bedoeling van de minister, om het onderdeel inzake bronnencontrole uiteindelijk te laten bestaan uit vier delen. Naast het voorliggende luik werden nog voorstellen uitgewerkt inzake milieuhygiënische normen, vergunningen en meldingsattesten en ten slotte beleidsregisters.

Wat zijn milieuvoorwaarden ?

Het begrip milieuvoorwaarden doelt op het geheel aan gebods- en verbodsbepalingen die kaderen in een 'command and control'-benadering : emissienormen, immissienormen, ontwerp- en bouwnormen, installatienormen, bedrijfsnormen, gebruiksnormen, inplantingsnormen, veiligheidsafstanden, vervuilingsverboden, enzovoort.

² Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (B.S., 3 juni 1995), reeds bij herhaling aangevuld.

Dit soort van normen wordt in de wetgevingspraktijk aangevuld met normen die zelf niet rechtstreeks bijdragen tot het voorkomen en beperken van verontreiniging maar die de goede werking van de eerste soort normen ondersteunen. Een voorbeeld daarvan zijn de documentatieplichten (onder meer de meet-, registratie- en informatieplichten), kennisgevingsplichten en waarborgplichten. In de mate waarin dergelijke secundaire normen de werking van de bovenvermelde normen ondersteunen, kunnen zij vanzelfsprekend ook worden opgelegd op basis van dit ontwerp van decreet.

Milieuvoorwaarden vormen een cruciaal onderdeel van het beleid inzake bronnencontrole. Een erg belangrijk deel van onze milieuwetgeving betreft dergelijke normen.

Twee stelsels van milieuvoorwaarden

In de titel Milieuvoorwaarden worden twee stelsels van milieuvoorwaarden uitgewerkt. De stelsels hebben belangrijke aspecten gemeen maar zijn ook in belangrijke mate verschillend. Deze twee stelsels zijn :

- de algemene milieuvoorwaarden, eventueel in combinatie met sectorale milieuvoorwaarden, eventueel ook in combinatie met milieuvoorwaarden bepaald in een vergunning ;
- de integrale milieuvoorwaarden, uitzonderlijk in combinatie met nadere eisen bepaald in een bestuursbeschikking.

Beide stelsels hebben gemeenschappelijk dat zij het mogelijk maken om milieuvoorwaarden op te leggen. In beide stelsels gaat het om een samenspel van enerzijds reglementair bepaalde milieuvoorwaarden (algemene en sectorale milieuvoorwaarden respectievelijk integrale milieuvoorwaarden) met anderzijds milieuvoorwaarden die specifiek voor een individueel geval in een beslissing van het bestuur zijn bepaald (milieuvoorwaarden bepaald in een vergunning respectievelijk nadere eisen). De reglementaire aanpak biedt belangrijke voordelen in vergelijking met een systeem waarin milieuvoorwaarden uitsluitend op individuele basis (in een vergunning) worden bepaald, bijvoorbeeld inzake rechtsgelijkheid en rechtszekerheid. De aanvullende mogelijkheid om milieuvoorwaarden op te leggen die specifiek op een individueel geval zijn toegesneden, maakt het mogelijk om, waar nuttig, rekening te houden met lokale omstandigheden of specifieke bedrijfssituaties.

Verschilpunten tussen beide stelsels betreffen het inhoudelijke concept van de milieuvoorwaarden en, gekoppeld hieraan, de doelgroepen waarvoor zij bedoeld zijn. In de eerste formule gaat het om een piramidiaal concept. Algemene milieuvoorwaarden vormen de brede basis van de piramide. In een vergunning bepaalde milieuvoorwaarden vormen de top. Tussenin bevinden zich de sectorale milieuvoorwaarden. Deze zijn meer specifiek dan de algemene milieuvoorwaarden maar zijn duidelijk minder specifiek dan de voorwaarden bepaald in de vergunning. Dit piramidale concept bekijkt een vervuiliingsbron voor haar verschillende vervuiliingsaspecten afzonderlijk. Naargelang van het probleem dat zij stellen, lenen deze vervuiliingsaspecten zich tot een algemene of sectorale aanpak of behoeven ze – minstens in bepaalde mate – individueel maatwerk.

In de andere formule gaat het om milieuvoorwaarden die zijn bedacht om alle nadelen die de betrokken inrichtingen of activiteiten aan mens en milieu kunnen berokkenen te voorkomen en beperken door middel van een volkomen sluitend pakket milieuvoorwaarden. Anders dan algemene en sectorale milieuvoorwaarden gaan integrale voorwaarden dan ook uit van een bedrijfsactiviteit of onderneming. Die regeling brengt in één geordende wettekst alle milieuvoorwaarden samen die gelden voor de verschillende vormen van nadeel die het bedrijf kan veroorzaken aan mens en milieu.

De twee stelsels sluiten elkaar uit. Een inrichting of activiteit valt ofwel onder het ene, ofwel onder het andere systeem.

Het stelsel van de algemene en sectorale milieuvoorwaarden

Vlarem II (Besluit van 1 juni 1995 van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne) is de meest bekende bundeling van algemene en sectorale milieuvoorwaarden. De rechtsgronden voor de milieuvoorwaarden zijn, naargelang het geval, te vinden in een reeks verschillende wetten en decreten inzake de milieuvergunning, de luchtverontreiniging, het oppervlaktewater, de geluidshinder, het grondwater, de niet-ioniserende straling, enzovoort.

Deze versnippering heeft volgens de minister een hele reeks nadelen voor het beleid inzake algemene en sectorale milieuvoorwaarden :

- er zijn hiaten in de mogelijkheden die dit versnipperde arsenaal aan wetten en decreten biedt ;

- de bestaande wets- en decreetsbepalingen geven blijk van specifieke bekommernissen en zijn hierdoor beperkend ;
- nergens wordt bepaald dat milieuvoorwaarden moeten worden afgestemd op de milieukwaliteit die men wil bekomen. Dit is een ernstige tekortkoming ; het uiteindelijke doel van het milieubeleid in zijn geheel is immers dat een bepaalde milieukwaliteit wordt bereikt ;
- de wetgeving is verouderd. Zo is er nergens aandacht voor de eigen verantwoordelijkheid van de rechtsonderhorigen en wordt er geen poging ondernomen om ruimte te bieden voor technologische innovatie ;
- de handhaving van de verschillende milieuvoorwaarden moet gebeuren overeenkomstig de wet of het decreet waarop de voorwaarden in kwestie gegrond zijn. Deze ingewikkelde situatie zorgt voor veel tijdverlies voor de handhavers en voor een gevoel van rechtsonzekerheid bij de bedrijven ;
- ten slotte bevatten sommige van de bedoelde wetten en decreten achterhaalde vormvereisten waaraan moet voldaan worden bij het uitwerken en uitvaardigen van milieuvoorwaarden. Het niet-naleven van die vereisten kan leiden tot nietigheid van de voorwaarden.

De voorliggende tekstvoorstellen bieden een oplossing voor de geschetste tekortkomingen. Bovendien kan een algemene rechtsgrond het proces van implementatie van richtlijnen (met onder meer emissienormen) versnellen. Het wordt volgens de minister gemakkelijker om de Europese richtlijnen tijdig om te zetten.

Het stelsel van de integrale milieuvoorwaarden

De formule van integrale milieuvoorwaarden bestaat niet in de huidige wetgeving. De voorgestelde regeling stoelt onder meer op een analyse van het huidige meldingsregime voor klasse 3-inrichtingen, op de voorstellen van de Commissie Bocken en op vroegere adviezen van SERV en MiNa-Raad. Er werd ook inspiratie geput uit de Nederlandse, de Waalse en de Brusselse regelgeving en uit de Nederlandse praktijkervaring met dit instrument gedurende ongeveer 15 jaar. Zoals in Nederland, zal in Vlaanderen in een eerste fase de nodige ervaring moeten worden opgebouwd om dan geleidelijk het toepassingsgebied van het systeem te kunnen uitbreiden.

De huidige meldingsplicht voor klasse 3-inrichtingen leunt het dichtst aan bij de nieuw voorgestelde regeling. Het verschil met de voorgestelde regeling is dat in de huidige situatie de volledige Vlarem II (een regelgeving van meer dan duizend bladzijden in kleine druk) van toepassing is voor klasse 3-bedrijven. De bedrijven moeten hierin zelf uitzoeken wat relevant is voor hen. Voor bedrijven die vallen onder het systeem van de integrale voorwaarden zal er een voorwaardenpakket bestaan van enkele tientallen pagina's met daarbij enkele tientallen pagina's toelichting.

Was een nieuwe decretale basis nodig ?

In theorie was het volgens de minister niet nodig om een nieuwe decretale basis in te voeren om integrale voorwaarden te kunnen uitwerken. Artikel 20, eerste lid, van het Milieuvergunningsdecreet biedt immers een mogelijkheid ter zake. Deze bepaling is evenwel erg kort en vaag en geeft een heel ruime bevoegdheid aan de Vlaamse regering. Ze luidt als volgt : "De Vlaamse regering wordt gemachtigd algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze, indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken."

Juristen hebben steeds vraagtekens geplaatst bij het 'blanco cheque'-karakter van de in artikel 20 aan de Vlaamse regering verleende machtiging. In een parlementaire democratie hoort het dat belangrijke beleidsopties worden genomen door het parlement en dat machtigingen aan de uitvoerende macht behoorlijk zijn omkaderd. Aangezien het werken met integrale milieuvoorwaarden een belangrijke beleidsoptie is, moet het parlement de krachtlijnen ervan bepalen.

Wanneer de Vlaamse regering ervoor had geopteerd om het systeem van de integrale voorwaarden in te voeren los van een beleidsvisie over de mogelijkheden en de beperkingen ervan, en los van enig juridisch kader, dan had ze volgens de minister een belangrijke hypotheek gelegd op de toekomstmogelijkheden van het systeem. Zowel bij de uitwerking van pakketten integrale voorwaarden, als bij de toepassing ervan in de praktijk, zou de kans groot geweest zijn dat oeverloze discussies ontstonden binnen de groep van ambtenaren die werd belast met de uitwerking ervan, tussen doelgroepen en op het politieke niveau. Die zouden op termijn de geloofwaardigheid van het systeem van integrale voorwaarden volledig ondergraven. Doordat een beleidsvisie werd uitgewerkt en juridisch vorm werd gegeven en doordat daarover een politiek maar ook een maatschappelijk debat werd

aangegaan, is een stevig draagvlak gecreëerd voor het nieuwe systeem en is de werkbaarheid ervan verzekerd. Temeer daar goed werd gekeken naar de ervaringen in Nederland, waar het systeem al een vijftiental jaren bestaat.

De belangrijkste punten waarop duidelijkheid is geschapen ten opzichte van artikel 20, eerste lid, van het Milieuvergunningsdecreet zijn volgens de minister de volgende :

- de verhouding met andere instrumenten, zoals milieukwaliteitsnormen, algemene en sectorale voorwaarden en de milieuvergunning werd goed uitgewerkt ;
- er werden criteria uitgewerkt voor de afbakening van het toepassingsgebied ;
- er werd voorzien in een goed uitgewerkte besluitvormingsprocedure met inbreng van de doelgroepen ;
- er worden inhoudelijke eisen opgelegd waaraan moet worden voldaan bij het nemen van beslissingen.

De laatste twee punten gelden overigens ook voor het nu voorgestelde systeem van algemene en sectorale voorwaarden.

Belangrijkste kenmerken van het stelsel van integrale voorwaarden

Het stelsel van integrale milieuvoorwaarden met meldingsplicht kan van toepassing zijn op inrichtingen en activiteiten die vandaag vergunningsplichtig zijn, meldingsplichtig zijn of waarvoor voorwaarden bestaan zonder dat deze inrichtingen ingedeeld zijn.

De inrichtingen en activiteiten waarvoor een besluit houdende integrale milieuvoorwaarden is uitgevaardigd, zijn in beginsel meldingsplichtig, omdat deze plicht doorgaans een reeks nuttige functies vervult en/of voordelen heeft. Zo laat een melding toe na te gaan of de betrokken inrichting wel degelijk onder de toepassing valt van de integrale milieuvoorwaarden in kwestie.

Het ontwerp bevat waarborgen voor een doelmatig en juist gebruik van de formules van de integrale milieuvoorwaarden door de Vlaamse regering. Deze waarborgen zijn de volgende :

- integrale milieuvoorwaarden zijn slechts mogelijk voor categorieën van inrichtingen of activi-

teiten die normaliter enkel een beperkte milieu-verstoring kunnen veroorzaken of voor categorieën van inrichtingen en activiteiten die een milieuverstoring veroorzaken die van inrichting tot inrichting, activiteit tot activiteit, een homogeen profiel vertonen. Dit kunnen dus redelijk omvangrijke inrichtingen zijn, maar met een ‘overzichtelijke’ milieuproblematiek. Bovendien moeten de middelen tot afdoende remediëring van de milieuproblemen bestaan en beschikbaar zijn ;

- het ontwerp van besluit houdende integrale milieuvoorwaarden wordt onderworpen aan een inspraakprocedure (artikel 5.1.6.). Deze inspraakprocedure is om verschillende redenen nuttig. De inspraak maakt onder meer een constructieve controle mogelijk op het gebruik dat de regering maakt van de bevoegdheid die haar is toegekend ;
- ieder besluit houdende integrale milieuvoorwaarden moet worden opgesteld volgens een zelfde basisstramien. Artikel 5.3.2. geeft een opsomming van de minimale inhoud van deze besluiten ;
- onvolkomenheden in de uitwerking van de integrale milieuvoorwaarden vallen redelijkerwijze niet volledig uit te sluiten. Het is immers zeer moeilijk om echt alles te voorzien en op te lossen. Daarom wordt, bovenop de mogelijkheid tot nadere eisen, als permanent vangnet voor eventuele onvolkomenheden een zorgplichtbepaling ingevoegd (art. 5.3.7.). Om die reden is ook een geregelde evaluatie en modernisering van de voorwaardenpakketten belangrijk.

Bij de invoering van een systeem van integrale voorwaarden moet worden gelet op de positie van omwonenden van bedrijven. Het stelsel van integrale milieuvoorwaarden kan ook van toepassing zijn op inrichtingen en activiteiten die momenteel vergunningsplichtig zijn. In het kader van een vergunningsprocedure genieten omwonenden uiteenlopende rechten, bijvoorbeeld via het openbaar onderzoek, bekendmakingsverplichtingen en het beroepsrecht. Wanneer er geen vergunningsprocedure meer is, verdwijnen deze mogelijkheden. Als alternatief voorziet het ontwerp in een inspraak- en adviesprocedure bij de totstandkoming van besluiten houdende milieuvoorwaarden.

Voordelen van het stelsel van integrale voorwaarden

De minister somt de belangrijkste beleidsvoordelen van het stelsel van integrale voorwaarden op :

- integrale milieuvoorwaarden met meldingsplicht bieden een bijzonder hoge mate aan rechtszekerheid aan de betrokken rechtsonderhorigen (bedrijven maar ook belanghebbende derden). Zoals alle reglementair bepaalde exploitatievoorwaarden zijn ze zeker en vooraf kenbaar ;
- integrale milieuvoorwaarden zijn gebruiksvriendelijker omdat ze slechts weinig tekst omvatten die bovendien op maat geschreven wordt van een specifieke groep inrichtingen of activiteiten (ook qua schaal) en die een onderling samenhangend en gecoördineerd geheel vormt ;
- het concept van integrale milieuvoorwaarden leent zich bovendien bijzonder goed tot een doelgroepenbeleid, onder meer via bedrijfsfederaties. De communicatie met en inbreng van de doelgroepen kan een kennis- en informatiebonus opleveren bij het vaststellen van de besluiten houdende integrale milieuvoorwaarden, bij het geven van impulsen voor een goede toepassing ervan en bij het evalueren en bijsturen ervan ;
- de gebruiksvriendelijkheid en de rechtszekerheid van het stelsel zijn aspecten die het de overheid ook mogelijk maken een milieuwinst te boeken. Deze milieuvoorwaarden moeten beter toepasbaar en handhaafbaar zijn ;
- het concept van integrale milieuvoorwaarden maakt het goed mogelijk recht te doen aan het feit dat veel milieuproblemen met elkaar samenhangen. Op die manier kan een verschuiving van problemen tussen milieucompartimenten (de zogenaamde wet van het behoud van elende) worden vermeden ;
- alle inrichtingen die vallen onder een pakket integrale milieuvoorwaarden worden gelijk behandeld. Die mate aan rechtsgelijkheid is veel moeilijker te bereiken met vergunningen ;
- de Nederlandse ervaring wijst uit dat er een belangrijke kostenbesparing is bij overschakeling van een vergunningsregime naar integrale milieuvoorwaarden. Iedere vergunningsprocedure vormt inderdaad een kost voor het betrokken bedrijf, de overheid en, bijkomend, de belanghebbende derden. Ook voor het bedrijfsleven zijn belangrijke kostenbesparingen mogelijk. In het Vlaamse Gewest zullen de kostenbesparingen bij de overheid zich voornamelijk voordoen bij de gemeentes en de provincies, omdat die instaan voor de vergunningverlening voor klasse

2-inrichtingen. Daartegenover staat dat de formule van integrale milieuvorwaarden met meldingsplicht ontegensprekelijk hoge eisen stelt aan de kwaliteit van het wetgevende werk bij het vaststellen van besluiten houdende de milieuvorwaarden. Dit gegeven hoort volgens de minister ook thuis in het financiële plaatje. Bij de exploitanten en bij de overheden die een taak vervullen in de vergunningverlening komen tijd en middelen vrij die kunnen worden besteed aan een goede toepassing van de milieuvorwaarden en aan de handhaving ervan. Omdat een goede toepassing van de wetgeving het uiteindelijke beleidsdoel is en omdat handhaving het sluitstuk is van ieder wetgevingsbeleid, is deze herschikking van mogelijkheden volgens de minister een pluspunt.

Innovaties die gemeenschappelijk zijn aan de twee stelsels

Net als voor integrale voorwaarden wordt in het ontwerp ook voor algemene en sectorale voorwaarden de verhouding geregeld met andere instrumenten, zoals milieukwaliteitsnormen en de milieuvergunning. De goed uitgewerkte besluitvormingsprocedure voor de totstandkoming van voorwaarden en de inhoudelijke eisen voor het nemen van beslissingen gelden eveneens voor beide stelsels.

De relatie die wordt gelegd met milieukwaliteit is volgens de minister bijzonder belangrijk. Het betekent niet meer of niet minder dan dat milieuvorwaarden moeten worden uitgewerkt die toelaten om te evolueren naar de gewenste milieukwaliteit. Daarom bepaalt het ontwerp van decreet dat de Vlaamse regering bij het vaststellen van integrale milieuvorwaarden systematisch rekening moet houden met de geldende milieukwaliteitsnormen en met de bestaande toestand van het milieu.

De besluitvormingsprocedure voor de totstandkoming van milieuvorwaarden en de inhoudelijke eisen voor het nemen van beslissingen moeten leiden tot een betere kwaliteit van de regelgeving.

Een andere belangrijke vernieuwing is dat bedrijven meer eigen verantwoordelijkheid krijgen en meer ruimte voor technologische innovatie. Bedrijven klagen nu immers al eens dat de huidige regelgeving hen in een eng keurslijf dwingt. Dat remt volgens de minister de ontwikkeling van nieuwe, milieuvriendelijke technologie af. Het ontwerp van decreet laat de ondernemers meer ruimte voor eigen initiatief. Het bepaalt dat milieuvorwaarden aan bedrijven zoveel mogelijk concrete doelen

moeten opleggen. Dat doel moeten de bedrijven bereiken, maar ze mogen wel vrijer kiezen welke middelen, welke technieken ze hiervoor willen inzetten. Zo kan een onderneming zelf kiezen of een emissiegrenswaarde voor lozingen wordt nageleefd door het gebruik van zuiveringstechnologie voor lozing, door een aanpassing van het fabricageproces of door een wijziging in de keuze van de grondstoffen. Wanneer de regelgeving toch middelenvoorschriften bevat, zoals bijvoorbeeld de verplichting tot het plaatsen van een filter, kunnen bedrijven in principe van dit middelvoorschrift afwijken, op voorwaarde dat ze achteraf aan de overheid kunnen aantonen dat ze een resultaat bereiken dat minstens gelijkwaardig is.

Procedure-aspecten en vereenvoudiging – voorontwerp bronnenbeheersing

Het regeerakkoord bepaalt dat het voorontwerp van het decreet inzake milieubeleid van de Commissie Bocken verder wordt gerealiseerd en ook dat het stelsel van milieuvergunningen wordt vereenvoudigd. Transparantie, duidelijkheid, alsook een snelle en accurate afhandeling van de aanvragen moeten centraal staan.

Zoals in de tekstvoorstellen van de Commissie Bocken, werd er daarom bij het begin van de legislatuur voor gekozen om de procedure-aspecten die verband houden met de werking van beide stelsels uit te werken in een deel Vergunningen en meldingsattesten. Het betreft volgende regelingen :

- in het kader van het stelsel met algemene en sectorale voorwaarden is een procedure nodig die de vergunningverlening regelt ;
- voor het stelsel integrale voorwaarden is een meldingsprocedure nodig die regelt hoe inrichtingen en activiteiten waarvoor integrale milieuvorwaarden gelden zich moeten melden bij de overheid. Daarnaast zijn procedurebepalingen nodig die het opleggen van nadere eisen mogelijk maken.

Er waren volgens de minister verschillende inhoudelijke motieven voor deze aanpak. Een eerste is dat gemeenschappelijke aspecten (bijvoorbeeld het begrip milieutechnische eenheid en zijn impact op de bronnencontrole, de termijnberekening, de modaliteiten van bekendmaking, de verplichtingen bij veranderingen, de verplichtingen bij overdracht en dergelijke) slechts éénmaal hoeven te worden geregeld. Dit is gebruiksvriendelijker, voorkomt onnodige verschillen en resulteert in minder regelgeving. Een tweede motief is dat het overzicht behou-

den blijft op de samenhang tussen vergunningsplichtige en andere hinderlijke inrichtingen en activiteiten (onder meer de overgang bij het overschrijden van bepaalde risicodrempels van het stelsel met integrale milieuvoorwaarden naar het stelsel met vergunningsplicht en vice versa).

Ter zake heeft de minister een voorontwerp van decreet uitgewerkt, het zogenaamde voorontwerp "bronnenbeheersing". Dit voorontwerp was evenwel later klaar dan het luik milieuvoorwaarden. Over het voorontwerp bronnenbeheersing werd enkele malen overlegd met de doelgroepen en er werd een druk bijgewoonde studiedag georganiseerd. Het voorontwerp biedt het voordeel dat het de tien verschillende besluitvormingsprocedures die zijn uitgewerkt in het Milieuvergunningendecreet en Vlarem I en II vervangt door slechts twee procedures, namelijk een gewone en een vereenvoudigde procedure³. Die laatste procedure geldt onder meer voor veranderingen en verplaatsbare inrichtingen.

In het voorontwerp wordt ook een volledige omzetting gerealiseerd van de IPPC-richtlijn (Integrated Pollution Prevention and Control, richtlijn 96/61/EG). Momenteel zijn er nog een aantal detailproblemen met de omzetting.

Het voorontwerp realiseert verder ook een aantal modernisering van de vergunningenreglementering waarnaar er een maatschappelijke vraag is. Het betreft onder meer het mogelijk maken van de integratie van de verschillende overblijvende deelvergunningen zoals de milieu- en de stedenbouwkundige vergunning, de verbreding van het aantal aspecten dat aan bod komt in de vergunning (bijvoorbeeld zuinig voorraadbeheer en watervang) en het soepeler omgaan met de vergunningsplicht in geval van wijzigingen aan de bestaande inrichting.

Volgens de minister is inmiddels duidelijk geworden dat er deze legislatuur nog onvoldoende tijd rest om dit voorontwerp 'bronnenbeheersing' het

volledige besluitvormingstraject te laten doorlopen. Daarom zal het voorliggende ontwerp milieuvoorwaarden nog met enkele bepalingen moeten worden aangevuld. In afwachting van de goedkeuring van nieuwe regelingen inzake bronnenbeheersing moet worden verwezen naar de bestaande meldingsprocedure van het Milieuvergunningendecreet. Het betreft onder meer artikel 4, § 2, van het Milieuvergunningendecreet en de op basis daarvan in hoofdstuk II van Vlarem I uitgewerkte meldingsprocedure.

In afwachting van de goedkeuring van een nieuw milieuhandhavingsdecreet moeten, voor wat betreft de handhaving van de milieuvoorwaarden die tot stand komen overeenkomstig dit ontwerp, de hoofdstukken van het Milieuvergunningsdecreet van toepassing worden verklaard. Het betreft meer bepaald hoofdstuk VII, Toezicht en dwangmaatregelen, en hoofdstuk IX, Strafbepalingen.

II. ALGEMENE BESPREKING

Procedure en hoorzittingen

De heer Erik Matthijs vraagt in de vergadering van 4 december 2003 om hoorzittingen te organiseren over het ontwerp van decreet. Volgens het lid gaat het om een zeer belangrijk ontwerp van decreet, dat een brede consensus behoeft. In het advies van de MiNa-Raad, dat overigens reeds dateert van 2 oktober 2002, wordt gevraagd dat het ontwerp aan het praktijkveld zou worden getoetst.

Het ontwerp moet volgens de heer Matthijs ook gezien worden in samenhang met andere ontwerpen van decreet, onder meer het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door toevoeging van een titel inzake bronnenbeheersing. Nederland kent een gelijkaardig systeem van integrale voorwaarden en de daar opgerichte Evaluatiecommissie van de Wet Milieubeheer heeft het systeem op bepaalde punten een onvoldoende gegeven. Hieruit kunnen lessen worden getrokken voor de toepassing in Vlaanderen. Ook de MiNa-Raad vermeldt uitdrukkelijk dat het advies van deze evaluatiecommissie voor de Vlaamse situatie relevante aanbevelingen inhoudt en vroeg de Vlaamse regering alsnog de opmerkingen en concrete voorstellen in rekening te brengen. Om die redenen vraagt het lid hoorzittingen te organiseren in de commissie.

³ Het Milieuvergunningendecreet en VLAREM I en II omvatten onder meer volgende verschillende procedures die telkens verschillende procedurebepalingen hebben of summier zijn uitgewerkt : de vergunningsprocedure klasse II en zijn beroepsprocedure, de vergunningsprocedure klasse I en zijn beroepsprocedure, de vergunningsprocedure wijziging voorwaarden, de vergunningsprocedure wijziging indelingslijst (artikel 38), de vergunningsprocedure proefvergunning, de vergunningsprocedure verplaatsbare inrichtingen (niet uitgewerkt in uitvoeringsbesluiten), de procedure individuele afwijking van voorwaarden, de procedure sectorale afwijking van voorwaarden en de meldingsprocedure voor een klasse 3-inrichting die hoort bij een klasse 2 of 1.

Minister Ludo Sannen antwoordt dat met alle evaluaties voldoende rekening werd gehouden en dat ze ook verwerkt werden in het ontwerp van decreet. De minister zal in een volgende vergadering een nota aan de commissie bezorgen over de wijze waarop rekening werd gehouden met de Nederlandse ervaring met het systeem van integrale voorwaarden. De minister erkent verder dat er een verband is met het voorontwerp van decreet inzake bronnenbeheersing, maar vraagt beide initiatieven niet door elkaar te halen in de discussie. Over het voorontwerp van decreet inzake bronnenbeheersing werd weliswaar reeds denkwerk verricht en werd het pre-advies van de SERV en de MiNa-Raad gevraagd, maar het werd nog niet principieel goedgekeurd door de Vlaamse regering. Het verband met het voorliggende ontwerp van decreet inzake integrale milieuvoorwaarden kan dan moeilijk als argument worden aangehaald om de voorgestelde bepalingen te beoordelen. Het staat ook geenszins vast dat het ontwerp van decreet inzake bronnenbeheersing nog deze legislatuur kan worden afgerond.

De heer Johan Malcorps steunt de idee om hoorzittingen te organiseren over het ontwerp van decreet. Daarbij kan worden nagegaan in welke mate het ontwerp het laatste jaar nog werd aangepast. De hoorzitting mag de behandeling wel niet vertragen, er is immers op het terrein grote vraag naar deze vereenvoudiging. Het lid kondigt aan dat de meerderheid een aantal amendementen zal indienen om van het voorliggende ontwerp van decreet een autonoom decreet te maken, dat voor de uitvoering niet gebonden is aan het aangekondigde ontwerp van decreet inzake bronnenbeheersing.

Na deze gedachtewisseling besluit de commissie in de vergadering van 11 december 2003 vertegenwoordigers van het Vlaams Economisch Verbond (VEV), de Unie van Zelfstandige Ondernemers (Unizo) en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MiNa-Raad) te horen. Over de hoorzitting wordt verslag uitgebracht in (*Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 1846/3).

Vereenvoudiging

Na de hoorzitting wordt de algemene bespreking voortgezet in de vergadering van 11 december 2003.

De heer Patrick Lachaert verwijst naar de opmerkingen die werden gemaakt tijdens de hoorzittingen, onder meer over de uitbreiding van de definities (van inrichting naar activiteit). Kan de minister verduidelijken of dit inderdaad het geval is? Het

lid wil ook een antwoord op de vraag of het werken met integrale voorwaarden niet ingewikkelder is dan de huidige praktijk. De heer Lachaert heeft verder nog vragen over de operationaliteit. Wanneer en hoe kan het ontwerp van decreet worden uitgevoerd?

De heer Jef Van Looy heeft ook de indruk dat de regelgeving complexer wordt in plaats van eenvoudiger. Inrichtingen met een geringe milieu-impact zijn momenteel enkel meldingsplichtig. Met dit ontwerp van decreet krijgen ze daarenboven de integrale voorwaarden opgelegd. Voor de klasse 3-bedrijven wordt het dus niet eenvoudiger.

Minister Ludo Sannen erkent dat de definities in het ontwerp nogal ruim zijn. De definities zullen verder ingevuld worden in de uitvoeringsbesluiten. Er werd bewust gekozen voor brede definities omdat er op die manier ruimte blijft voor de concrete invulling door de Vlaamse regering. Als zich op het terrein nieuwe situaties of ontwikkelingen voordoen, hoeft niet steeds het hele proces van decreetgeving worden overgedaan. De minister benadrukt dat ook de uitvoeringsbesluiten aan een adviesprocedure zullen worden onderworpen. De SERV, MiNa-Raad en Raad van State zullen zich dus ook over de verdere invulling kunnen uitspreken.

De suggestie dat het voor klasse 3-bedrijven ingewikkelder wordt, begrijpt de minister niet. De inspraakprocedure is misschien vrij zwaar, maar dat is niet zonder reden. Het gaat hier immers om de vastlegging van de integrale voorwaarden voor een hele sector of een deel daarvan. Daar moet een voldoende ruime inspraak aan voorafgaan, met inbegrip van inspraak van de individuele burger. Eenmaal de voorwaarden werden vastgesteld, kan dit immers niet meer, dan geldt enkel de meldingsplicht. Het is volgens de minister ook logisch dat bij de uittekening van de integrale voorwaarden ook telkens de specifieke sectoren betrokken worden. Die participatie is ook in het ontwerp van decreet opgenomen. Artikel 5.1.6. bepaalt uitdrukkelijk dat het ontwerp van besluit houdende vaststelling of wijziging van sectorale of integrale milieuvoorwaarden ook ter kennis van de representatieve beroepsvereniging(en) en het of de paritaire comité(s) van de betrokken sector wordt gebracht.

Namens de minister wordt het ontstaan van het voorliggende ontwerp van decreet verder verduidelijkt. Het concept van integrale milieuvoorwaarden kadert in de context van het ontstaan en de ontwikkeling van de milieuregelgeving. In de jaren zestig en zeventig werden de milieuproblemen ont-

dekt, zij het apart en losstaand van elkaar. De regelgeving die vanaf toen werd ontworpen, was evenzeer opgevat per afzonderlijk probleem. Indien het nodig blijkt op basis daarvan aan bedrijven een totaalpakket aan voorwaarden op te leggen, moet steeds worden teruggekeerd naar de basiswetgeving. In de aanhef van Vlarem II staat dan ook niet toevallig een lange lijst van regelgeving op basis waarvan bepalingen worden opgelegd.

Vandaag worden de milieuproblemen meer als een totaliteit bekeken. Een verschuiving van problemen tussen milieucompartimenten (de zogenaamde wet van het behoud van ellende) moet worden vermeden. Daartoe is een integrale aanpak aangewezen, die overigens ook beter is voor de bedrijven. Het gevolg van die nieuwe aanpak is ook een verbreding van het toepassingsgebied, het is immers de bedoeling dat de regeling geen hiaten meer vertoont. Een vrij ruime decretale basis moet het mogelijk maken om via uitvoeringsbesluiten milieuvoorwaarden op te leggen. Thans bestaat Vlarem II (overigens ook een uitvoeringsbesluit) uit een duizendtal bladzijden waarin allerlei voorwaarden zijn opgenomen die vaak zowel voor klasse 1-, klasse 2- als klasse 3-bedrijven gelden. De bedoeling van de huidige operatie is om dat geheel van voorwaarden te baseren op een enkel decreet. Daarbij wordt dan ook meteen het toepassingsgebied verruimd, zodat ook voorwaarden kunnen opgelegd worden met betrekking tot recentelijk ontdekte milieukwesties als zuinig energiegebruik, zuinig grondstoffengebruik en zuinig ruimtegebruik. De problematiek van bedrijven en milieu zou dus voortaan op een meer integrale manier worden benaderd, niet alleen om verschuivingen tussen milieucompartimenten te vermijden, maar ook om een meer evenwichtig voorwaardenpakket aan de bedrijven te kunnen opleggen. Het bedrijf zelf is immers ook genoodzaakt de totaliteit van de activiteit te bekijken.

De minister merkt nog op dat ook de klasse 3-bedrijven, waarvoor een meldingsplicht geldt, nu reeds aan regelgeving onderhevig zijn. Welke regelgeving dat precies is, zal in de toekomst voor die bedrijven duidelijker worden. De heer Jef Van Looy betwist dat en meent dat het voor de bedrijven juist complexer wordt. Waar vroeger een melding van bepaalde activiteiten volstond, moeten deze bedrijven voortaan de bijkomende voorwaarden afwachten.

De minister repliceert dat het huidige systeem blijft bestaan tot voor een bepaalde activiteit integrale voorwaarden worden bepaald. Namens de minister wordt daaraan toegevoegd dat bedrijven

die vandaag een meldingsplichtige activiteit melden, ook vallen onder de algemene en sectorale voorwaarden die in Vlarem II staan opgesomd. Dat geldt zelfs voor inrichtingen die hun meldingsplicht niet hebben vervuld. De voorgestelde wijziging houdt in dat zij, eenmaal integrale voorwaarden voor de sector zijn opgesteld, niet langer hun weg hoeven te zoeken in de meer dan duizend bladzijden van Vlarem II, maar een pakket voorwaarden van enkele tientallen bladzijden aangeboden krijgen dat past bij de schaal van hun activiteit. Het vergt een grotere inspanning om die voorwaarden op te stellen, maar het betekent een enorme vereenvoudiging voor de bedrijven die eraan zijn onderworpen.

Uitvoeringsbesluiten

De heer Patrick Lachaert besluit dat het in die zin inderdaad om een verbetering en vereenvoudiging gaat. Het lid komt terug op zijn vraag over de operationalisering. De uitvoeringsbesluiten worden in het nieuwe concept immers erg belangrijk. Hoe ziet de Vlaamse regering het opstellen van die besluiten ? Wordt een bepaald stramien vooropgesteld ?

Namens de minister wordt eerst opgemerkt dat het voorliggende ontwerp van decreet opgevat is als onderdeel van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid (DABM). Het DABM gaat ervan uit dat alle aspecten maar één keer worden geregeld. Vandaar dat het voorliggende ontwerp van decreet nog geen handhavingsregeling bevat. Daaraan wordt geremedieerd in de amendementen van de heer Johan Malcorps, Patrick Lachaert, Jos Bex en Jacky Maes (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1846/2*). Ook over de meldingsplicht wordt bij amendement een bepaling toegevoegd.

De mogelijkheid tot het opleggen van de nadere eisen is nog niet geregeld : er is immers een nieuwe procedure nodig om die te kunnen opleggen. Dat probleem is volgens de medewerker van de minister evenwel relatief beperkt : zolang de procedure van de nadere eisen niet bestaat, zal men iets terughoudender moeten zijn in het aantal bedrijven dat onder een pakket integrale voorwaarden valt. De nadere eisen zijn strikt gezien niet nodig maar als ze ingevoerd worden, kan het toepassingsgebied van de integrale voorwaarden worden verruimd. Deze aanpak stemt overeen met de lessen die uit de Nederlandse ervaring kunnen worden getrokken.

Inzake de uitvoeringsbesluiten met integrale voorwaarden zal zeer zorgvuldig moeten omgesprongen

worden met het opstellen van de pakketten. Waar vroeger in het kader van de vergunningsplicht telkens naar een individueel bedrijf werd gekeken, moet nu een volledige bedrijvengroep onder ogen-schouw worden genomen. De algemene regeling moet proberen zorgvuldig rekening te houden met alle specifieke kenmerken van de diverse bedrijven. Er zijn nu twee proefsectoren geselecteerd : de schrijnwerkerijen en de garages. Er zijn een paar bijkomende ambtenaren aangeworven die het systeem van integrale voorwaarden ontwikkelen. Een studie bureau zal helpen bij het opstellen van de eerste twee pakketten voorwaarden, vooral om praktijkervaring uit het bedrijfsleven en de Nederlandse ervaring met het systeem binnen te halen. Dat is uitdrukkelijk in het bestek van de overeenkomst met het studie bureau opgenomen.

Met de VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) en het BBT-kenniscentrum werd reeds geruime tijd de afspraak gemaakt dat de studies die relevant zijn voor de proefsectoren worden geactualiseerd. Dat project loopt momenteel. De VITO zal betrokken worden bij het opstellen van de voorwaardenpakketten, gezien de ervaring van deze instelling op het vlak van BBT (beste beschikbare technieken). Via werkgroepen zal ook de expertise van OVAM, VMM en dergelijke worden benut.

De medewerker van de minister stelt ook een tegenstrijdigheid vast in de opmerkingen. Enerzijds wordt opgemerkt dat er vooral met de praktijkervaring rekening moet worden gehouden, anderzijds wordt aangeklaagd dat de procedure in het ontwerp van decreet te zwaar is. De procedure is precies vrij uitgebreid omdat er rekening wordt gehouden met de praktijkervaring. Momenteel is de Vlaamse regering niet verplicht advies te vragen over wijzigingen van Vlarem I of Vlarem II, hoewel dit wel gebruikelijk is geworden. Met dit ontwerp van decreet legt de Vlaamse regering zichzelf die verplichting uitdrukkelijk op, gelet op het belang van de voorwaarden voor de bedrijven. Die verplichte adviesronde maakt de procedure inderdaad wat zwaarder.

Handhaving

De heer Johan Malcorps meent dat de integrale voorwaarden het handhavingsbeleid zullen vergemakkelijken, vooral dan op gemeentelijk niveau. De handhaving voor inrichtingen van klasse 2 en 3 gebeurt immers in eerste instantie op dat niveau. De gewestelijke Milieu-inspectie heeft nu reeds moeite om alle klasse 1-bedrijven te controleren. Momenteel worden de activiteiten van meldings-

plichtige bedrijven (klasse 3) nauwelijks gecontroleerd en het lid hoopt dat de voorgestelde regeling tot een betere controle kan bijdragen. Daartoe moeten er wel duidelijke richtlijnen komen voor de gemeenten, die ook begeleid moeten worden.

Milieuaudit

De heer Patrick Lachaert verwijst naar de hoorzittingen en vraagt waarom bedrijven die aan bepaalde voorwaarden (ISO 14001) beantwoorden, niet vrijgesteld worden van de milieuaudit.

De minister bevestigt dat het de bedoeling is om de ISO 14001-certificaten mee op te nemen in de vrijstelling. Die mogelijkheid is aanwezig maar wanneer dat gebeurt, moet ook worden bepaald onder welke voorwaarden dat kan en moet worden nagegaan welke bijkomende voorwaarden eventueel nog opgelegd worden om het geheel passend te maken. De uitvoeringsbesluiten bieden de mogelijkheid om die voorwaarden te omschrijven.

De heer Johan Malcorps verwijst naar zijn opmerking tijdens de hoorzittingen over het belang van de verificatiesystemen. Het lid stemt ermee in dat bedrijven hun eigen verantwoordelijkheid nemen inzake certificering. Maar het commerciële element van certificatie- en verificatiebedrijven mag het systeem niet ondergraven. De spreker verwijst daarbij naar de Nederlandse evaluatie, waaruit gebleken is dat de ISO-gecertificeerde bedrijven op bepaalde vlakken minder goede resultaten behaalden dan de niet-gecertificeerde. Dit moet voor het lid een aandachtspunt blijven

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 10 stemmen.

Artikelen 2 tot 9

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 10

Dit artikel voegt een titel V, Algemene, sectorale en integrale milieuvorwaarden, toe aan het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Milieuverstoring

De heer Patrick Lachaert verwijst naar het begrip 'milieuverstoring' in de voorgestelde artikelen 5.1.2., § 2, en 5.1.3 van de nieuwe titel V. Volgens het lid moet duidelijk worden gemaakt dat het om een 'betekenisvolle' milieuverstoring moet gaan. Anders zou elke minimale verstoring tot een toepassing van deze bepalingen kunnen leiden. Het lid stelt voor dat dit bij amendement wordt toegevoegd. Een andere mogelijkheid is dat de minister hierover een duidelijke verklaring aflegt.

Volgens minister Ludo Sannen kwam dit probleem reeds uitgebreid aan bod in de discussies binnen de Vlaamse regering over het voorontwerp van decreet. In de memorie van toelichting (bij de bespreking van artikel 5.1.2) is hierover een uitgebreide argumentatie opgenomen.

Er is volgens de memorie van toelichting inderdaad overwogen om het woord 'betekenisvol' toe te voegen aan het begrip 'milieuverstoring'. Uiteraard kan het niet de bedoeling zijn om voor alle mogelijke nadelige gevolgen milieuvorwaarden op te leggen. De milieuvorwaarden moeten verantwoord zijn in het licht van de resultaten die ermee worden bereikt en de kosten die ermee gepaard gaan. Toch wordt er in het ontwerp voor geopteerd om het begrip 'betekenisvol' niet toe te voegen. Het is niet de bedoeling dat op basis van de vermelde bepaling inhoudelijke afwegingen worden gemaakt over de kosten en baten (in ruime zin) van milieuvorwaarden. De voorgaande inhoudelijke artikelen zijn hiervoor beter geschikt. Zo stelt artikel 5.1.4, 3° expliciet dat de Vlaamse regering bij het vaststellen van algemene, sectorale en integrale milieuvorwaarden rekening moet houden met "de resultaten die kunnen worden bereikt met de beste beschikbare technieken die geen overmatig hoge kosten met zich meebrengen", waardoor het aspect kosten in de inhoudelijke afweging wordt geïntroduceerd. Het aspect 'baten voor het milieu' zit onder meer in de toetsing die wordt gemaakt aan milieukwaliteitsnormen en aan de bestaande toestand van het milieu (artikel 5.1.4, 1° en 2°). Een inhoudelijke toets organiseren van een vaag begrip als 'betekenisvolle' milieuverstoring kan een moeilijke en vrij overbodige discussie uitlokken. Bovendien is in de besluitvormingsprocedure voor het vaststellen van voorwaarden ook

uitdrukkelijk ruimte voorzien voor het maatschappelijk debat, het debat met het middenveld en het debat met de doelgroepen, juist met de bedoeling om ervoor te zorgen dat de voorwaarden die worden opgelegd 'zinnig' zijn.

Verder rijst volgens de minister de vraag wat de gevolgen zouden zijn wanneer opgelegde voorwaarden juridisch worden getoetst aan het begrip 'betekenisvol'. Die toetsing is moeilijk omdat dit geen duidelijk gedefinieerd begrip is. Alleszins zou het begrip niet geïnterpreteerd kunnen worden als bijvoorbeeld het feit dat een gevolg 'wetenschappelijk bewezen' moet zijn. Dit zou immers op gespannen voet staan met het voorzorgsbeginsel.

De besprekingen rond het begrip betekenisvol hebben bovendien mee geleid tot de opname van twee nieuwe bepalingen in artikel 5.1.4, namelijk de punten 4° en 5°. Die twee bepalingen betreffen extra punten waarmee moet worden rekening gehouden bij het vaststellen van milieuvorwaarden. Het betreft meer bepaald het feit dat niet elke vorm van beperkte milieuverstoring kan worden voorkomen, beperkt of ongedaan gemaakt (4°) en het feit dat niet elke vorm van milieuverstoring kan worden gemeten of als objectief gegeven kan worden beoordeeld (5°).

Het begrip 'betekenisvol' wordt gebruikt in de m.e.r.-reglementering (milieueffectrapportage). Dit is een context die toch verschillend is aan die van de milieuvorwaarden. Waar het bij m.e.r. om gaat is het verzamelen van zinvolle informatie voor de besluitvorming 'geval per geval' over specifieke hinderlijke inrichtingen. Het is logisch dat hier een sterkere drempel wordt ingebouwd om te bepalen hoe ver men moet gaan bij het inzamelen van informatie. Bovendien bevat de m.e.r.-regelgeving geen inhoudelijke instructies voor het maken van een belangenafweging (dat zou ook geen zin hebben want een milieueffectrapport betreft informatievergaring en geen belangenafweging) terwijl die instructies er wel zijn in de voorliggende reglementering.

De heer Patrick Lachaert besluit dat er eensgezindheid bestaat over het feit dat het begrip milieuverstoring als dusdanig niet absoluut is, maar aan afweging onderhevig is. Die vaststelling is voor het lid voldoende.

Milieu en gezondheid

Amendement nr. 1 van de heren Johan Malcorps, Patrick Lachaert, Jos Bex en Jacky Maes strekt ertoe in het voorgestelde artikel 5.1.4, 2° te vervangen door wat volgt : "de bestaande toestand van

het milieu en van de gezondheid van de mens, voor zover die gezondheid wordt beïnvloed door de toestand van het milieu, telkens voor zover de betrokken inrichtingen en activiteiten hier milieuverstooring voor kunnen veroorzaken”.

Volgens de heer Johan Malcorps wordt met dit amendement duidelijker invulling gegeven aan één van de belangrijkste conclusies van de Commissie ad hoc Milieu en Gezondheid. In de motie van aanbeveling bij de maatschappelijke beleidsnota Milieu en Gezondheid (*Parl. St. VI. Parl. 2000-2001*, nr. 740/4), aangenomen door het Vlaams Parlement in juli 2001, wordt in punt 3.2 immers aangedrongen op een gebiedsgerichte verscherping van de vergunningsvoorwaarden bij extra gezondheidsrisico's door rekening te houden met de resultaten van onder meer biomonitoring.

Amendementen nr. 2 en 3 van de heren Johan Malcorps, Patrick Lachaert, Jos Bex en Jacky Maes houden volgens de heer Malcorps verband met het operationaliseren van het decreet.

Meldingsplicht

Amendement nr. 2 strekt ertoe aan de voorgestelde tekst van hoofdstuk IV, Overgangsbepalingen, van de nieuwe titel V een artikel 5.4.2 toe te voegen. In afwachting van een decretale regeling voor meldingsattesten (opgenomen in het voorontwerp van decreet “bronnenbeheersing”) moet een bepaling over de meldingsplicht worden toegevoegd aan het voorliggende ontwerp van decreet. Melding is een kennisgeving en geeft geen aanleiding tot een overheidsbesluit, in tegenstelling tot een vergunningsaanvraag, maar de melding moet wel volledig en correct gebeuren. Enkel indien de melding op een geldige wijze gebeurt, is aan de meldingsplicht voldaan en kan de exploitatie van start gaan. De regeling krachtens het Milieuvergunningendecreet is vervat in hoofdstuk II van Vlare I.

Handhaving

Amendement nr. 3 strekt ertoe aan de voorgestelde tekst van hoofdstuk IV, Overgangsbepalingen, een artikel 5.4.3 toe te voegen dat de handhaving van het decreet betreft. Naast het voorontwerp van decreet ‘bronnenbeheersing’ werd een voorontwerp van decreet uitgewerkt dat ertoe strekt aan het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid

een titel toe te voegen inzake handhaving en veiligheidsmaatregelen. De nu besproken titel milieuvorwaarden werd opgesteld vanuit de veronderstelling dat de handhaving ervan zou geschieden via deze titel handhaving en veiligheidsmaatregelen. Zolang deze titel niet van kracht is, dienen de milieuvorwaarden die worden opgesteld krachtens het voorliggende ontwerp te worden gehandhaafd via een bestaande regeling. De handhavingsregeling van het Milieuvergunningendecreet is hiervoor volgens de heer Malcorps het best geschikt. Het eerste lid van het artikel 5.4.3. bevat de basisregel: de handhavingsregeling van het Milieuvergunningendecreet moet zoveel mogelijk naar analogie worden toegepast (is van “overeenkomstige toepassing”). In de leden twee tot en met vier wordt verder verduidelijkt hoe de analoge toepassing kan geschieden.

De amendementen 1 tot 3 worden aangenomen met 7 stemmen bij 3 onthoudingen.

Het gewijzigde artikel 10 wordt aangenomen met 7 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikelen 11 tot 13

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen bij 3 onthoudingen.

IV. EINDSTEMMING

De heer Erik Matthijs stelt dat CD&V achter het principe van vereenvoudiging van de milieureglementering staat. De hoorzittingen en de bijkomende toelichting van de minister hebben veel duidelijk gemaakt. Er zijn echter nog veel onduidelijkheden wat de operationalisering van het decreet betreft. Veel hangt dan ook af van de uitvoeringsbesluiten. Gelet op de snelheid waarmee alles wordt afgehandeld, zal CD&V zich onthouden.

De heer Patrick Lachaert zegt dat de VLD tevreden is met het ontwerp van decreet, dat de volledige steun van de fractie krijgt omdat het beantwoordt aan een vraag die al lang leeft, ook bij de ondernemingen. Het lid hoopt dat er kwalitatieve uitvoeringsbesluiten worden genomen en dat dit gebeurt in samenspraak met de betrokken sectoren zodat het decreet een meerwaarde kan bieden ten aanzien van de huidige regeling.

Het gewijzigde ontwerp van decreet wordt aangenomen met 7 stemmen bij 3 onthoudingen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Johan MALCORPS

Jacques TIMMERMANS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 1.1.2, § 1, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid worden een 9°, 10°, 11°, 12°, 13°, 14° en 15° toegevoegd, die luiden als volgt :

- "9° inrichting : onder meer bedrijf, werkplaats, opslagplaats, installatie, machine en/of toestel ;
- 10° activiteit : werk of handeling, al dan niet uitgevoerd met behulp van een inrichting ;
- 11° ingedeelde inrichting : een samenhangend geheel, op een bepaalde plaats, van minstens één inrichting of activiteit die op grond van één of meer rubrieken vergunningsplichtig dan wel meldingsplichtig is, en van de daarbij horende door de exploitant beheerde overige inrichtingen en activiteiten ;
- 12° ingedeelde activiteit : tijdelijke, verplaatsbare of mobiele activiteit ;
- 13° minister : de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu ;
- 14° milieuverstoring : verontreiniging, onttrekking en aantasting ;
- 15° aantasting : ingreep van de mens die gevolgen heeft voor de kaderfunctie van het milieu en die mens of milieu op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze nadelig beïnvloedt of kan beïnvloeden. De kaderfunctie van het milieu biedt de milieuvorraden en de diensten die het socio-economisch systeem kan gebruiken om naar behoren te functioneren."

Artikel 3

In hetzelfde decreet wordt een artikel 1.1.3 ingevoegd, dat luidt als volgt :

"Artikel 1.1.3

Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn de "beste beschikbare technieken die geen overmatig hoge kosten met zich meebrengen" en de "beste beschikbare technieken" als volgt te begrijpen :

1° "Technieken" omvat :

- a) ieder technisch hulpmiddel en iedere technologie, alsook de wijze waarop installaties worden ontworpen, gebouwd, onderhouden, bediend en ontmanteld ;
- b) het inzetten van grond- en hulpstoffen ;
- c) het inzetten van gekwalificeerd personeel in een inrichting of activiteit ;
- d) de gebouwen waarin een inrichting of activiteit is gevestigd ;

2° "Beschikbare" : op zodanige schaal ontwikkeld dat de betrokken technieken technisch haalbaar in de betrokken industriële context kunnen worden toegepast, onafhankelijk van de vraag of die technieken al dan niet op het nationale grondgebied worden toegepast of geproduceerd, mits zij voor de exploitant op redelijke voorwaarden toegankelijk zijn ;

3° "Beste" : het meest doeltreffend voor het bereiken van een hoog algemeen niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel ;

4° "Overmatig hoge kosten" zijn kosten die :

- a) onredelijk zijn in verhouding tot hun resultaat op het vlak van de bescherming van mens en milieu ; of,
- b) die economisch niet haalbaar zijn in de betrokken industriële context."

Artikel 4

In hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk III van titel III "De milieuaudit" vervangen door wat volgt : "EMAS en de decretaal verplichte milieuaudit".

Artikel 5

Artikel 3.3.1 van hetzelfde decreet wordt als volgt gewijzigd :

- 1° in § 1 worden de woorden "Verordening (EEG) Nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem" vervangen door de woorden "Verordening (EG) Nr. 761/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 19 maart 2001 inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem (EMAS)" ;
- 2° in § 1 worden de woorden "Commissie van de Europese Gemeenschappen" vervangen door de woorden "Europese Commissie" ;
- 3° in § 2 worden de woorden "het orgaan" vervangen door de woorden "de bevoegde instantie" ;
- 4° in § 2 wordt het woord "locaties" vervangen door het woord "organisaties" ;
- 5° in § 2 wordt het cijfer "8" vervangen door het cijfer "6" en het cijfer "9" door het cijfer "7" ;
- 6° in § 2 worden de woorden "Commissie van de Europese Gemeenschappen" vervangen door de woorden "Europese Commissie" ;
- 7° in § 3 wordt het woord "locatie" vervangen door het woord "organisatie".

Artikel 6

Artikel 3.3.2 van hetzelfde decreet wordt als volgt gewijzigd :

- 1° in § 1 wordt het woord "voorwaarden" vervangen door het woord "milieuvoorwaarden" en worden de woorden "decretaal verplichte" ingevoegd tussen het woord "eenmalige" en het woord "milieuaudit" ;
- 2° § 1 wordt aangevuld met een tweede lid, dat luidt als volgt :

"De Vlaamse regering kan evenwel inrichtingen die over een bedrijfsintern milieuzorgsysteem beschikken dat gelijkaardige waarborgen biedt

onder door haar bepaalde voorwaarden vrijstellen van die verplichting." ;

- 3° in § 2 worden de woorden "decretaal verplichte" ingevoegd tussen het woord "De" en het woord "milieuaudit" ;
- 4° in § 3 worden de woorden "decretaal verplichte" ingevoegd tussen het woord "De" en het woord "milieuaudit" ;
- 5° in § 3 wordt een vijfde streepje ingevoegd, dat luidt als volgt :

"– bodembeheer ;" ;
- 6° § 3 wordt aangevuld met een tweede lid, dat luidt als volgt :

"De Vlaamse regering kan nadere eisen stellen betreffende de inhoud van de decretaal verplichte milieuaudit. Ze kan in dat verband ook haar goedkeuring verlenen aan richtlijnen waarvan het gebruik aanbevolen wordt." ;
- 7° in § 4 worden de woorden "decretaal verplichte" ingevoegd tussen het woord "De" en het woord "milieuaudit" ;
- 8° § 5 wordt vervangen door wat volgt :

"§ 5. De decretaal verplichte milieuaudit moet gevalideerd worden door een daarvoor erkende of geaccrediteerde milieuverificateur. De Vlaamse regering kan nadere eisen stellen betreffende hun validatiewerkzaamheden. Ze kan in dat verband ook haar goedkeuring verlenen aan richtlijnen waarvan het gebruik aanbevolen wordt." ;

- 9° een § 6 wordt toegevoegd, die luidt als volgt :

"§ 6. In voorkomend geval bepaalt de Vlaamse regering de erkenningscriteria en -voorwaarden waaraan een in § 5 bedoelde milieuverificateur moet voldoen en de wijze waarop hij erkend wordt. De Vlaamse regering bepaalt ook op welke wijze toezicht gehouden wordt op zijn werkzaamheden.".

Artikel 7

In artikel 3.3.3, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt het woord "decretaal" ingevoegd tussen het woord "een" en het woord "verplichte".

Artikel 8

In artikel 3.8.1 van hetzelfde decreet worden de woorden "en op de toepassing van de verordening, bedoeld in artikel 3.3.1," ingevoegd tussen het woord "uitvoeringsbesluiten" en het woord "volgens".

Artikel 9

Artikel 3.8.3 van hetzelfde decreet wordt als volgt gewijzigd :

- 1° in § 1 worden de woorden "en van de verordening, bedoeld in artikel 3.3.1," ingevoegd tussen het woord "decreet" en het woord "overtreedt" ;
- 2° in § 2 worden de woorden "en van de verordening, bedoeld in artikel 3.3.1," ingevoegd na het woord "decreet".

Artikel 10

Aan hetzelfde decreet wordt een titel V, bestaande uit artikel 5.1.1. tot en met 5.4.3, toegevoegd, die luidt als volgt :

"TITEL V

Algemene, sectorale en integrale milieuvoorwaarden

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 5.1.1

De Vlaamse regering kan algemene en sectorale milieuvoorwaarden uitvaardigen.

In voorkomend geval kan de bevoegde overheid overeenkomstig artikel 5.2.3 in de vergunning milieuvoorwaarden bepalen die deze milieuvoorwaarden aanvullen of wijzigen.

De Vlaamse regering kan integrale milieuvoorwaarden uitvaardigen. In voorkomend geval kan

de bevoegde overheid overeenkomstig artikel 5.3.5 nadere eisen stellen die deze voorwaarden aanvullen of wijzigen.

Artikel 5.1.2

§ 1. Algemene milieuvoorwaarden gelden voor alle ingedeelde inrichtingen en ingedeelde activiteiten. Ze kunnen eveneens gelden voor de niet-ingedeelde inrichtingen en de niet-ingedeelde activiteiten, voor zover die uitdrukkelijk worden omschreven door de Vlaamse regering.

Sectorale milieuvoorwaarden gelden voor de categorieën ingedeelde of niet-ingedeelde inrichtingen en activiteiten, aangewezen door de Vlaamse regering.

Algemene en sectorale milieuvoorwaarden gelden niet voor inrichtingen en activiteiten waarop integrale milieuvoorwaarden van toepassing zijn.

§ 2. Algemene en sectorale milieuvoorwaarden beogen het voorkomen en beperken van de milieuverstoring die de betrokken inrichtingen en activiteiten kunnen veroorzaken. In voorkomend geval beogen ze tevens het ongedaan maken van de milieuverstoring die deze inrichtingen en activiteiten kunnen veroorzaken.

Artikel 5.1.3

Voor inrichtingen of activiteiten die normaliter enkel milieuverstoring kunnen veroorzaken met een homogeen karakter, in het bijzonder voor deze die normaliter enkel een beperkte milieuverstoring kunnen veroorzaken, kan de Vlaamse regering integrale milieuvoorwaarden uitvaardigen. Dit kan op voorwaarde dat de middelen tot het voorkomen, het beperken en, in voorkomend geval, het ongedaan maken van de milieuverstoring bestaan en voorhanden zijn met toepassing van de beste beschikbare technieken die geen overmatig hoge kosten met zich meebrengen.

De integrale milieuvoorwaarden bestaan uit een sluitend geheel van voorschriften die beogen alle vormen van milieuverstoring die de betrokken inrichtingen en activiteiten kunnen veroorzaken, te voorkomen en te beperken. In voorkomend geval beogen ze tevens het ongedaan maken van de milieuverstoring die deze inrichtingen en activiteiten kunnen veroorzaken.

Artikel 5.1.4

Bij het vaststellen van algemene, sectorale en integrale milieuvorwaarden houdt de Vlaamse regering minstens rekening met :

- 1° de geldende milieukwaliteitsnormen, met inbegrip van de bijzondere milieukwaliteitsnormen ;
- 2° de bestaande toestand van het milieu en van de gezondheid van de mens, voor zover die gezondheid wordt beïnvloed door de toestand van het milieu, telkens voor zover de betrokken inrichtingen en activiteiten hier milieuverstoring voor kunnen veroorzaken ;
- 3° de resultaten die kunnen worden bereikt met de beste beschikbare technieken die geen overmatig hoge kosten met zich meebrengen ;
- 4° het feit dat niet elke vorm van beperkte milieuverstoring kan worden voorkomen, beperkt of ongedaan gemaakt ;
- 5° het feit dat niet elke vorm van milieuverstoring kan worden gemeten of als objectief gegeven kan worden beoordeeld.

Artikel 5.1.5

§ 1. Waar mogelijk geven de algemene, sectorale en integrale milieuvorwaarden de concrete doelstellingen aan die de betrokkenen op de door hen te bepalen wijze moeten verwezenlijken.

Ze kunnen ook aangeven welke middelen moeten worden aangewend. Waar mogelijk geven ze dan ook aan welk beschermingsniveau of welke doelstelling hiermee wordt nagestreefd.

Ze kunnen ook andere verplichtingen opleggen.

§ 2. Als de milieuvorwaarden aangeven welke middelen moeten worden aangewend, kan degene die de inrichting exploiteert of de activiteit uitoefent andere middelen toepassen. Hij moet dan wel kunnen aantonen dat deze andere middelen de milieuverstoring ingevolge de inrichting of activiteit in een minstens gelijkwaardige mate voorkomen, beperken en in voorkomend geval ongedaan maken. De gelijkwaardigheid wordt waar en voor zover mogelijk beoordeeld op basis van het aangegeven beschermingsniveau of de aangegeven doelstelling.

Iedere toepassing van andere middelen moet worden opgenomen in een milieujournaal. Het milieujournaal is een drager van informatie, die door de exploitant wordt bijgehouden op de inrichting. De overheid kan het document steeds op eenvoudig verzoek inzien, of er een afschrift van verkrijgen.

Inplantingsgeboden, inplantingsverboden of afstandregels worden voor de toepassing van deze bepaling niet beschouwd als middelenvoorschriften.

In het besluit houdende milieuvorwaarden kan de Vlaamse regering deze mogelijkheid beperken of uitsluiten. De Vlaamse regering kan tevens nadere regels of algemene richtlijnen uitvaardigen met betrekking tot de wijze waarop de gelijkwaardigheid moet worden beoordeeld.

Artikel 5.1.6

§ 1. De Vlaamse regering maakt een voorontwerp van besluit houdende vaststelling of wijziging van milieuvorwaarden bij uittreksel bekend in het Belgisch Staatsblad. De volledige tekst wordt op de website van de Vlaamse overheid geplaatst.

De Vlaamse regering brengt de tekst van een voorontwerp van besluit houdende vaststelling of wijziging van sectorale of integrale milieuvorwaarden ook ter kennis van de representatieve beroepsvereniging(en) en paritaire comité(s) van de betrokken sector.

Binnen een termijn van zestig dagen na de publicatie van het voorontwerp kan eenieder bezwaren of opmerkingen schriftelijk ter kennis brengen van het daartoe in de bekendmaking aangewezen bestuur.

§ 2. Gelijktijdig met de bekendmaking zendt de Vlaamse regering het voorontwerp van besluit voor advies aan de adviesraad, of de adviesraden, met algemene adviesbevoegdheid inzake het milieubeleid. De raad of raden brengen een met redenen omkleed advies uit binnen een termijn van zestig dagen na ontvangst van het ontwerp.

§ 3. Bij het opstellen van het besluit houdt de Vlaamse regering rekening met tijdig verstrekt advies en tijdig ingediende bezwaren of opmerkingen.

Als de Vlaamse regering geen gevolg geeft aan een bij unanimité aangenomen onderdeel van een ad-

vies, verantwoordt ze dit in een verslag. Dit verslag wordt bekendgemaakt samen met het besluit houdende vaststelling of wijziging van milieuvorwaarden.

§ 4. De Vlaamse regering stelt het besluit houdende vaststelling of wijziging van milieuvorwaarden vast.

§ 5. In zoverre internationale verplichtingen het volgen van de in § 1 tot en met § 3 vermelde procedure onmogelijk maken, kan van deze procedure worden afgeweken en desnoods worden afgezien.

Artikel 5.1.7

Tenzij anders wordt bepaald in het besluit houdende milieuvorwaarden zijn milieuvorwaarden na afloop van een door de Vlaamse regering te bepalen overgangstermijn van toepassing op de bestaande inrichtingen en activiteiten. De Vlaamse regering houdt hierbij rekening met de in art. 5.1.4 opgesomde elementen.

Artikel 5.1.8

De Vlaamse regering laat de milieuvorwaarden minstens om de tien jaar evalueren, onder meer in het licht van de in artikel 5.1.4 opgesomde elementen. Ze gaat op basis van deze evaluaties na of een aanpassing van de milieuvorwaarden wenselijk is.

Ten hoogste zeven jaar na de inwerkingtreding van deze titel laat de Vlaamse regering een evaluatie uitvoeren van het toepassingsgebied van de integrale milieuvorwaarden, bedoeld in art. 5.1.3.

HOOFDSTUK II

Bijzondere bepalingen inzake algemene en sectorale milieuvorwaarden

Artikel 5.2.1

De algemene en sectorale milieuvorwaarden kunnen verschillen naar gelang van :

1° de omvang van de betrokken inrichtingen en activiteiten ;

2° de ligging van deze inrichtingen en activiteiten in of nabij gebieden die een bijzondere bescherming behoeven, hetzij wegens de bestemming die ze hebben, hetzij wegens de functies die ze vervullen of dienen te vervullen ;

3° de ligging van deze inrichtingen en activiteiten nabij andere inrichtingen en activiteiten.

Artikel 5.2.2

Sectorale milieuvorwaarden kunnen algemene milieuvorwaarden aanvullen.

De sectorale milieuvorwaarden kunnen strengere voorschriften bevatten dan de algemene milieuvorwaarden, behoudens andersluidende bepaling in de algemene milieuvorwaarden.

In de gevallen, bepaald in de algemene milieuvorwaarden, en binnen de grenzen, bepaald door de algemene milieuvorwaarden, kunnen de sectorale milieuvorwaarden er in minder strenge zin van afwijken.

Artikel 5.2.3

De milieuvorwaarden, bepaald in een vergunning, kunnen de algemene en sectorale milieuvorwaarden aanvullen.

Ze kunnen strengere voorschriften bevatten dan de algemene en sectorale milieuvorwaarden, behoudens andersluidende bepaling in de algemene en sectorale milieuvorwaarden.

In de gevallen, bepaald in de algemene milieuvorwaarden, en binnen de grenzen, bepaald door de algemene of sectorale milieuvorwaarden, kunnen ze er in minder strenge zin van afwijken.

HOOFDSTUK III

Bijzondere bepalingen inzake integrale milieuvorwaarden

Artikel 5.3.1

Bij de keuze en de afbakening van de categorieën van inrichtingen of activiteiten waarvoor al dan

niet integrale voorwaarden zullen worden opgesteld, houdt de Vlaamse regering rekening met :

- 1° de bestaande toestand van het milieu, voor zover de betrokken inrichtingen en activiteiten hiervoor milieuverstoring kunnen veroorzaken ;
- 2° de milieuverstoring die de betrokken inrichtingen of activiteiten kunnen veroorzaken ;
- 3° de mogelijkheden tot het voorkomen, beperken en in voorkomend geval ongedaan maken van de milieuverstoring die de betrokken inrichtingen en activiteiten kunnen veroorzaken.

In een verslag bij het besluit houdende integrale milieuvoorwaarden wordt aangegeven op welke wijze deze aspecten bij de voorbereiding van de maatregel zijn betrokken.

Artikel 5.3.2

Ieder besluit houdende integrale milieuvoorwaarden bevat onder meer :

- 1° de definities van de begrippen die in het besluit worden gehanteerd ;
- 2° de omschrijving van de inrichtingen en activiteiten waarop het besluit van toepassing is en, in voorkomend geval, de omschrijving van de inrichtingen en activiteiten waarop het besluit niet van toepassing is ;
- 3° in voorkomend geval, het ontbreken van een meldingsplicht ;
- 4° de integrale voorwaarden die van toepassing zijn ;
- 5° in voorkomend geval, de informatie die moet worden meegedeeld bij melding ;
- 6° in voorkomend geval, de gevallen waarin en de grenzen waarbinnen het bevoegde bestuur nadere eisen kan stellen ;
- 7° in voorkomend geval, de overgangsbepalingen.

Artikel 5.3.3

Tenzij het besluit houdende integrale milieuvoorwaarden het uitdrukkelijk anders bepaalt, zijn de

inrichtingen en activiteiten waarvoor integrale milieuvoorwaarden zijn uitgevaardigd meldingsplichtig. In voorkomend geval verantwoordt de Vlaamse regering in het verslag, bedoeld in art. 5.3.1, tweede lid, waarom ze afziet van de meldingsplicht.

Artikel 5.3.4

Integrale milieuvoorwaarden kunnen verschillen naar gelang van :

- 1° de omvang van de betrokken inrichtingen en activiteiten ;
- 2° de ligging van deze inrichtingen en activiteiten in of nabij gebieden die een bijzondere bescherming behoeven, hetzij door de bestemming die zij hebben, hetzij door de functies die ze vervullen of dienen te vervullen ;
- 3° de ligging van deze inrichtingen en activiteiten nabij andere inrichtingen en activiteiten.

Integrale voorwaarden kunnen een inplantingsgebod, een inplantingsverbod of afstandregels bevatten.

Artikel 5.3.5

§ 1. In een besluit houdende integrale milieuvoorwaarden kan worden bepaald dat aan de betrokken inrichtingen of activiteiten nadere eisen kunnen worden gesteld. Als een besluit houdende integrale milieuvoorwaarden voorziet in de mogelijkheid om nadere eisen te stellen, bepaalt het de gevallen waarin en de grenzen waarbinnen zulks kan.

§ 2. Nadere eisen kunnen de integrale milieuvoorwaarden aanvullen.

Ze kunnen strengere voorwaarden bevatten dan de integrale milieuvoorwaarden, behoudens andersluidende bepaling in de integrale milieuvoorwaarden.

Ze kunnen enkel worden opgelegd als dit aangewezen is in het licht van de plaatselijke omstandigheden.

Artikel 5.3.6

Als op een inrichting of activiteit verschillende besluiten houdende integrale voorwaarden van toepassing zijn en deze besluiten op bepaalde punten niet met elkaar verenigbaar zijn, past de exploitant de voorwaarden toe die de grootste bescherming van mens en milieu waarborgen.

Artikel 5.3.7

Onverminderd de naleving van de integrale milieuvoorwaarden, is de exploitant verplicht alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om mens en milieu te beschermen tegen milieuverstoring die niet kan worden voorkomen, beperkt of in voorkomend geval ongedaan gemaakt door de integrale milieuvoorwaarden.

HOOFDSTUK IV

Overgangsbepalingen

Artikel 5.4.1

Artikel 5.1.5, § 2, treedt, voor wat betreft de algemene en sectorale milieuvoorwaarden, in werking op de datum die wordt bepaald door de Vlaamse regering. Deze datum kan verschillen van sector tot sector.

Vanaf deze datum is artikel 20, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, niet meer van toepassing voor de betrokken sector of sectoren.

Gemotiveerde individuele afwijkingen van algemene en sectorale milieuvoorwaarden die om technische redenen noodzakelijk zijn die worden ingediend na deze datum, worden – in afwijking van artikel 20, tweede lid van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning – al dan niet toegestaan overeenkomstig de procedure voor vergunningsaanvragen van ingedeelde inrichtingen van de eerste klasse.

Artikel 5.4.2

De Vlaamse regering stelt nadere regels vast met betrekking tot de wijze waarop moet worden voldaan aan de meldingsplicht, bedoeld in artikel 5.3.3. De Vlaamse regering houdt daarbij rekening met het feit dat de overheid die bevoegd is om de melding in ontvangst te nemen voldoende tijd moet krijgen om na te gaan of de melding volledig is, en of de inrichting waarvoor de melding wordt verricht onder het toepassingsgebied valt van het in de melding aangeduide besluit houdende integrale voorwaarden. Zolang de melding onvolledig is of wanneer de inrichting waarvoor de melding wordt verricht niet onder het toepassingsgebied valt van het in de melding aangeduide besluit, is niet voldaan aan de meldingsplicht.

Zolang er geen regeling is krachtens het eerste lid, gebeurt de melding overeenkomstig de regeling door en krachtens artikel 4, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Artikel 5.4.3

Zolang er geen algemene regelgeving is met betrekking tot de handhaving van het milieurecht, zijn hoofdstuk VII, Toezicht en dwangmaatregelen, hoofdstuk VIII, Schorsing en opheffing van de vergunning en hoofdstuk IX, Strafbepalingen, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van overeenkomstige toepassing voor wat betreft de handhaving van de milieuvoorwaarden die tot stand komen krachtens dit decreet.

Daarbij geldt dat de personen die, door of krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, bevoegd zijn voor het toezicht op en het opleggen van dwangmaatregelen ten aanzien van inrichtingen van derde klasse, tevens bevoegd zijn voor het toezicht op en het opleggen van dwangmaatregelen ten aanzien van inrichtingen die vallen onder het toepassingsgebied van een besluit houdende integrale voorwaarden.

Het niet-voldoen aan de meldingsplicht, zoals bedoeld in artikel 5.3.3, wordt gelijk gesteld met het exploiteren zonder vergunning, zoals bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

De niet-naleving van de milieuvoorwaarden wordt gelijk gesteld met de niet-naleving van de exploitatievoorwaarden, zoals bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.”

Artikel 11

Het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning wordt gewijzigd als volgt :

1° artikel 20, eerste lid, wordt vervangen door wat volgt :

"Een representatieve organisatie of een adviesraad met algemene adviesbevoegdheid inzake het milieubeleid kunnen gemotiveerd een sectorale afwijking aanvragen van algemene of per categorie van inrichtingen geldende milieuvoorwaarden. De Vlaamse regering kan bij gemotiveerd besluit de afwijking toestaan indien dit om technische redenen noodzakelijk is. Zij kan in dat besluit andere milieuvoorwaarden wijzigen, die gelden voor de categorie van inrichtingen waarvoor de afwijkingsaanvraag werd ingediend, dan milieuvoorwaarden waarvan de afwijking wordt aangevraagd. De Vlaamse regering stelt de nadere regels vast voor de behandeling van de afwijkingsaanvraag en bepaalt de voorwaarden waaronder de afwijking kan worden toegestaan.

Een exploitant van een inrichting kan gemotiveerd een individuele afwijking aanvragen van algemene of per categorie van inrichtingen geldende milieuvoorwaarden. De Vlaamse regering kan bij gemotiveerd besluit de afwijking toestaan indien dit om technische redenen noodzakelijk is. De Vlaamse regering stelt de nadere regels vast voor de behandeling van de afwijkingsaanvraag en bepaalt de voorwaarden waaronder de afwijking kan worden toegestaan." ;

2° artikel 20, derde lid, wordt opgeheven ;

3° in artikel 22 wordt de term "exploitatievoorwaarden" vervangen door de term "milieuvoorwaarden".

Artikel 12

De milieuverificateurs, die overeenkomstig art. 3.3.1 zijn erkend met het oog op de toepassing van Verordening (EEG) Nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem of Verordening (EG) Nr. 761/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 19 maart 2001 inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een

communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem (EMAS), blijven bevoegd voor het valideren van een decretaal verplichte milieu-audit voor een periode van 3 jaar na de inwerkingtreding van een systeem voor erkenning of accreditatie dat wordt opgezet overeenkomstig artikel 3.3.2, § 5 en § 6, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Artikel 13

Dit decreet treedt in werking op de datum die wordt bepaald door de Vlaamse regering.

De artikelen 4, 5, 6, 7, 8 en 9 treden evenwel in werking op de datum van bekendmaking van dit decreet in het Belgisch Staatsblad.